

[Hans Knudsen.]

de sidste ændringsforslag, som er stillet: underændringsforslag til forslaget om indkomst- og formueskatten og ændringsforslag udenfor betænkningen til forslaget om børnetilskud — begge stillet af medlemmer af det kommunistiske parti. Jeg anbefaler, at man afviser de to forslag under hensyn til den enighed, der på disse områder er opnået indenfor udvalget. Jeg skal bare lige gøre den bemærkning om underændringsforslaget til forslag om udskrivningslov, at det er i hvert fald affattet på en sådan måde, at det ikke kan gennemføres i den form, det har. Hvis dette forslag blev vedtaget, ville vi komme ud for den situation, at indkomster mellem 6 000 kr. og 6 500 kr. efter samme skatteskalaer kunne beskattes på to forskellige måder, og jeg går ud fra, at det ikke har været meningen. Jeg henstiller, at vi afviser disse to ændringsforslag og stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af udvalget eller af udvalgets flertal.

Thorkil Kristensen: Debatten om disse skattelovforslag har jo, sådan som det også er naturligt, været knyttet sammen med en drøftelse af andre sider af statens finanspolitik. Denne finanspolitik bør jo også være en helhed, og det er derfor rimeligt, at debatten om disse ting er blevet sammenkædet.

Den samlede debat begyndte med to ministertaler i begyndelsen af denne måned, først en tale af den højtærede økonomi- og arbejdsminister, da han forelagde den økonomiske årsoversigt, og dernæst den højtærede finansministers tale, da han fremsatte selve skattelovforslagene. Som en konklusion af de betragtninger, der blev fremsat i disse to taler på regeringens vegne, henstillede finansministeren, at man bestræbte sig for ikke yderligere at forringe overskuddet på statsbudgettet, altså at man opretholdt det overskud, der var udsigt til med den gældende lovgivning. Dette var jo i virkeligheden udtryk for, at regeringen ønskede at fortsætte den finanspolitiske linie, som den tidligere regering havde søgt at holde. Jeg kunne derfor, da jeg fik ordet på venstres vegne i den økonomiske debat om årsoversigten, tilsige vor støtte til i hovedsagen at fastholde denne finanspolitiske linie, og idet vi særlig lagde vægt på udgifts-

siden, fremhævede jeg, at finanspolitik jo ikke blot var et spørgsmål om skatter, men i høj grad også om udgifter. I den forrige regerings tid lagde vi jo vægt på, at vi ikke blot skulle tale om en skattereform, men også om en udgiftsreform. Derfor søgte vi også under de økonomiske forhandlinger sidste vinter at knytte spørgsmålet om udgiftspolitikken meget nøje sammen med spørgsmålet om skattepolitikken. Jeg kunne derfor også i den økonomiske debat i år sige, at spørgsmålet om finanspolitikken i det lange løb hovedsagelig er et spørgsmål om udgifternes størrelse, fordi det naturligvis i det meget lange løb må være udgifterne, der bestemmer skatternes højde.

Vi har nu forhandlet disse ting i det nedsatte udvalg, og der er opnået et politisk forlig på et bredt grundlag. Jeg skal sige lidt om dette forlig, og her må jeg begynde med en personlig bemærkning. Jeg mener personligt, det ville have været rigtigt at gennemføre de besparelser, jeg senere skal tale om, uden samtidig at gennemføre skattelettelse. Det ville have betydet en lille stramning af finanspolitikken i stedet for den lille lettelse, der nu bliver gennemført, og jeg mener, at de oplysninger, vi nu har fået om valutasituationen og udsigterne i så henseende fremover, snarere taler for en stramning end for en lettelse af finanspolitikken. Derfor havde jeg håbet, at denne linie kunne gennemføres, og jeg har i det nedsatte udvalg søgt at arbejde for, at vi kunne komme så nær dertil, som de politiske forhold nu engang gjorde det muligt. Dette er imidlertid en personlig bemærkning. Det er det almindelige synspunkt i venstre, at en skattelettelse er påkrævet og rigtig i den nuværende situation, navnlig når den kan sammenkædes med besparelser, således at den finansielle balance ikke væsentligt bliver forrykket. Det er også lykkedes i nogen grad at nå dette mål.

Det må endvidere for venstre være et hovedsynspunkt i en tid, hvor en forbrugsbegrænsende finanspolitik er ønskelig, at lægge særlig vægt på forbrugsafgifterne, som har den mest direkte forbrugsbegrænsende virkning, og som ikke har de uheldige bivirkninger i denne henseende, som kan knytte sig til indkomst- og formueskatter, idet de ikke som disse skatter kan virke som en bremse på lysten til at producere og